

1

Een bekende geur die hier niet thuishoorde kroop mijn neus binnen. Hij rook tamenlijk muf. Naar aarde. Ik stond in de deuropening van de broeikas met de geelkoperen deurklink in mijn hand. De geur stond voor me als een muur, alsof hij me wilde tegenhouden. Ik kende deze geur heel goed. Hij betekende ergernis en maakte me met een schok klaarwakker. Maar dat was niet het enige: hij herinnerde me ook aan Willem Boer, de oude tuinman, en dat was allesbehalve goed.

Achter me rende iemand over het grindpad. Ik draaide me om en zag Mats op me af komen.

‘Lucie, wacht even!’ riep

hij, en hij kwam drie stappen voor me tot stilstand. Hij grijnsde breed. Veel te breed, en ik zag veel te laat dat hij een bruinoranje flesje achter zijn rug verborgen hield. Met een *plop!* maakte hij het flesje open en werden we omgeven door een oranje wolk. Glittertjes drevan om ons heen en schitterden zo fel dat ik mijn ogen moest dichtknijpen. Alles rook opeens naar anijs en citroen.

‘Wat dacht je van Een Zuchtje Verandering uit de kast met Misleidende Geuren?’ vroeg Mats en hij stond erbij te lachen, terwijl alles opeens begon te kriebelen en te jeuken.

En dat niet alleen: mijn hele lichaam voelde opeens aan als een bal deeg die door iemand met sterke handen werd gekneed. Eerst leek het alsof ik helemaal in elkaar werd geduwd, toen werd ik weer uitgerekt en leek het alsof iemand aan al mijn armen en benen trok. Mijn handen, mijn voeten en zelfs mijn gezicht werden helemaal slap tot ik alleen nog maar sterretjes zag en de oranje geurflarden om ons heen vervlogen.

Mijn mond viel open, want Mats was opeens verdwenen. In plaats daarvan stond zijn grote broer Leon naar me te kijken. Hij trok een domme grimas naar me en schaterde het uit.

Geschrokken draaide ik me om naar de glazen ruiten van de broeikas en probeerde daarin mijn spiegelbeeld te zien. Op de een of andere manier zag ik er groter uit dan anders. Ik had grote werkschoenen aan mijn voeten en om mijn benen slobberde een tuinbroek die ook niet van mij was. Ik streek over mijn

hoofd en zag precies waar ik al bang voor was: een vlekkerig honkbalpetje en daaronder dun, grijs haar. Mijn haar hoorde lichtbruin, glad en steil te zijn! En ook mijn handen waren opeens anders: ik had reusachtige handen gekregen. Mannenhanden! Oudemannenhanden! Ik kreeg het bloedheet, want nu wist ik in wie Mats me had veranderd.

Ik zag eruit als Willem!

‘Wat moet dat?’ zei ik, en mijn stem klonk veel te laag en precies zo bars als die van de oude tuinman. Woedend rukte ik de pet van mijn hoofd en gooide hem Mats naar zijn hoofd, terwijl die nog steeds stond te schateren van het lachen en er ook nog steeds uitzag als die stomme Leon.

‘Ach, kom op nou! Dit is de grappigste geur van allemaal. Benno en ik hebben hem gisteren in de magische apotheek gevonden.’ Mats deed de kurk weer op het oranje flesje en stak het in zijn zak. ‘Deze geur laat je er precies zo uitzien als degene aan wie je net moet denken. Te gek, toch?’ Mats grijnsde en ik zag tot mijn opluchting dat hij geleidelijk aan weer in zichzelf veranderde. ‘Kijk niet zo boos!’

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Ik kijk helemaal niet boos.’

‘Welles.’ Mats kwam naar me toe en gaf me een duwtje tegen mijn schouder. ‘Ik kon toch ook niet weten dat je net aan Willem stond te denken. Ik zou gezworen hebben dat je aan je buurjongen dacht.’

Nu kon ik een glimlach niet meer onderdrukken.

‘O ja? En aan welke van de twee dan precies?’

‘Nou ja, aan de knapste natuurlijk!’ Mats knipoogde en liep langs me heen.

‘O, die blonde dus?’ riep ik hem achterna.

Mats draaide zich om en haalde woest zijn hand door zijn donkere haar. ‘Wát zeg je? Dat meen je toch niet serieus, hè? Leon en knap? Het moet niet gekker worden.’

Stiekem had ik wel lol in mijn kleine wraakoefening, en ik gaf hem ook een duw tegen zijn schouder. ‘Schiet maar op nu. We hadden allang beneden moeten zijn. De anderen zitten vast al op ons te wachten.’

Maar Mats kwam maar langzaam weer in beweging. ‘Vind jij echt dat Leon er goed uitziet?’

Ik rolde met mijn ogen en liep voor Mats uit de broeikas in. Toen schoot me weer te binnen waarom ik aan Willem had gedacht en draaide ik me weer om naar Mats. ‘Ruik jij dat nou niet?’

Mats ademde de vochtige plantenlucht diep in, maar haalde alleen zijn schouders op. ‘Nee. Wat bedoel je precies?’

Toen ik de glazen deur achter ons dicht had gedaan, snoof ik zelf nog eens. Vreemd. Nu rook ik het ook niet meer. De duistere, vochtige geur was vervlogen of werd volkomen overstemd door Mats’ flauwe grap met het Zuchtje Verandering. Had ik me misschien maar iets verbeeld? De laatste tijd droomde ik zo vaak van Willem en van wat er in de zomer was gebeurd, dat zowat alles me voortdurend aan hem deed denken. Daar zou het wel aan liggen!

‘Ik vond dat het naar muffe, vochtige aarde rook,’ zei

ik. ‘Je weet wel. Daarom zag ik er ook uit als Willem. Ik dacht even dat hij was teruggekomen.’

Mats’ grijns verdween meteen van zijn gezicht. ‘Dat geloof ik niet. Willem komt toch niet zomaar terug? En zelfs als hij dat deed, dan zou hij zich echt niet zomaar in de magische apotheek wagen. Ten eerste kan hij op zijn vingers natellen dat Hanne van nu af aan alles op slot doet. Ze heeft zelfs de sloten veranderd. En ten tweede weet Willem ook dat we de geuren uit de apotheek tegen hem kunnen gebruiken.’

Ik fronste mijn voorhoofd. Of ik het me nu had verbeeld of niet, die geur baarde me zorgen. Ten slotte had Willem nog maar een paar weken geleden een enorme chaos teweeggebracht met de geuren uit de apotheek, waardoor mijn ouders alles – maar dan ook écht alles – waren vergeten. En niet alleen zij, maar ook een heleboel andere mensen. Als ik ergens bang voor was, dan was het wel die griezelige oude tuinman die we hier net met al onze krachten hadden weggejaagd.

Voorzichtig liep ik met Mats tussen de bloembedden en de kuipen met planten door. Daarbij lette ik goed op dat ik niet op de geurvallen trapte die Hanne vanwege Willem overal had neergelegd. Want die waren echt gemeen.

Maar ik moest me ook niet gek laten maken! Als puntje bij paaltje kwam had Mats namelijk gelijk, dus zette ik mijn gedachten aan Willem opzij en concentreerde me op wat er nu moest gebeuren.

Om ons heen bereidden de welig tierende planten zich voor op het einde van de zomer. Overal lagen af-

gevallen bloemen op de vloer te verwelken. Ik was dol op deze oeroude broeikas met zijn honderden bloeiende planten en kruiden, de bloembedden die tot je middel kwamen en de sierboompjes in kuipen.

Het glazen huis viel behoorlijk uit de toon. Deels omdat het al zo oud was, maar vooral omdat het bijna even groot was als de huizen eromheen. Het lag achter Villa Evie, ons roemruchte huis, dat ons de laatste tijd voor het ene raadsel na het andere had geplaatst. Nog niet zo heel lang geleden kon ik me niets ergers voorstellen dan onze verhuizing hiernaartoe. Maar na alles wat er sindsdien was gebeurd, zag ik dat nu totaal anders. Niet alleen had Villa Evie mijn hele leven op zijn kop gezet, het had me ook het grootste geluk gebracht dat me had kunnen overkomen.

Vroeger vond ik eigenlijk alles in mijn leven zwaar. Ik praatte niet graag met mensen die ik niet kende, zo verlegen was ik. Maar toen ik eenmaal mijn eerste magische geur had gemengd, die van alles kon veranderen, werd me duidelijk dat ik zelf iets kon veranderen aan deze wereld. En dat was een fantastisch gevoel, dat ik tot dan toe niet had gekend.

Zelfs de vele burens, die elkaar waarschijnlijk al vreemde verhalen over Villa Evie vertelden sinds het huis bestond, konden daar niets aan veranderen. Daar waren natuurlijk ook wel redenen voor. De burens kenden die alleen niet.

In plaats daarvan deden alle mogelijke geruchten de ronde. Over oude heksenmeesters die hier vroeger zouden hebben gewoond, over griezelige bijeenkom-

sten van alchemisten, en dat het er zou spoken. Vol-
slagen onzin, natuurlijk, ook al school er een geheim
in ons oude krot. Een geheim dat zo ongelooflijk was
dat het diep onder de grond voor nieuwsgierige blik-
ken verborgen was. En precies naar die schuilplaats
waren Mats en ik nu onderweg.

Op een holletje liep ik tussen de palm en de geknak-
te ginkgo door naar het schuurtje. De deur stond op
een kier, dus glipten Mats en ik naar binnen. Wie Villa
Evie en de broeikas nog nooit vanbinnen had gezien,
zou met open mond staan te kijken. Maar voor ons
was het allang de gewoonste zaak van de wereld. Ik
bukte me en trok aan de hendel die tussen de vele lege
bloempotten, harken en schoffels uit de vloer stak. En
daar schoven de stenen platen al onder onze voeten,
krakend en knarsend.

Als in een draaimolen draaiden we rond. Nu bevond
de wand met harken en schoffels zich niet meer voor,
maar achter ons, en trippelde ik voor Mats uit de trap
af die zich voor ons uitstreekte.

Beneden in de gang knipoogde ik zoals altijd even
naar Daan de Bruijn, die de magische apotheek in 1869
had opgericht en ons aankeek vanaf de vele zwart-wit-
foto's die aan de muur hingen. Snel liep ik verder naar
de deur achter in de gang. Daarachter hoorde ik de
stem van mijn broertje Benno al. Ik duwde de houten
deur open en deed een paar tellen mijn ogen dicht, zo-
dat ik me door de eigenaardige mengelmoes van geu-
ren kon laten begroeten. Toen ik mijn ogen weer
opendeed, straalden de bontgekleurde, fonkelende

flesjes me van alle schappen tegemoet. Daar was het dan, het grote geheim van Villa Evie: de magische apotheek!

‘Hallo!’ riep Mats, en hij liep me voorbij naar de grote werktafel, waar Hanne en Benno al klaarstonden om aan de slag te gaan.

‘Zo, zijn jullie daar eindelijk.’ Hanne glimlachte en rond haar ogen verschenen allemaal fijne lijntjes. ‘Daar gaan we dan!’

2

Vandaag was het opruimdag. De afgelopen weken, sinds Willem niet langer de leiding had over de magische apotheek en eindelijk verdwenen was, had Hanne ons hier beneden alles laten zien. Hanne van Velden was de rechtmatige erfgename van de magische apotheek. Toch had ze het grootste deel van Villa Evie aan mijn ouders verkocht en was ze zelf in de aangrenzende dienstbodewoning blijven wonen. En nu Willem haar niet meer met zijn Geur van Eeuwige Vergetelheid kon besproeien, herinnerde ze zich weer precies elk

potje, elke
lade en elk
flesje dat hier be-
neden te vinden was.

Dagenlang had ze alles met ons doorgenomen, stap voor stap. Op een dag, als we eindelijk genoeg zouden weten over geuren en hun uitwerking en we ook in ons eentje voor de magische apotheek onder Villa Evie konden zorgen, zouden we die van haar erven. Elke keer als ik daaraan dacht, werd ik een beetje duizelig van opwinding.

Deze laatste week volgden we een soort spoedcursus plantkunde en kennis van geneeskrachtige kruiden. Dat was absoluut Hannes lievelingsonderwerp. Als je haar niet tegenhield, praatte ze urenlang over de meest uiteenlopende bloemen en planten en hun werking.

Diep vanbinnen hoopte ik dat dat mij eindelijk verder zou helpen bij mijn zoektocht naar een zeer bepaald geurrecept. Het was een geur die ik voor Mats wilde ont-

wikkelen, of liever gezegd: voor Mats' vader. Hoewel ik geen flauw idee had hoe ik die speciale geur moest maken, had ik beloofd dat we een soort tegengif zouden vinden waarmee Mats zijn vader kon helpen. Die leed namelijk al vier jaar aan de gevolgen van een afschuwelijk geurongeluk dat hem in Villa Evie was overkomen.

We wisten niet hoe het zover gekomen was, maar op de een of andere manier moest Mats' vader toen hij in de Villa op bezoek was het Liefdeloos Luchtje hebben ingeademd. Niet lang daarna was hij in elk geval met de noorderzon verdwenen en had hij nooit meer iets van zich laten horen.

Sinds de zomervakantie zocht ik al wanhopig naar een recept dat de werking van het Liefdeloos Luchtje zou kunnen opheffen. Intussen zocht Mats naar het huidige adres van Thomas Jansen, zoals zijn vader heette.

Maar eerlijk gezegd was ik er nog niet zo zeker van of we onze opleiding tot magisch apotheker wel moesten beginnen met Hannes kennis van geneeskrachtige kruiden. Liefdeloos Luchtje of niet, Willem kon ondanks alle voorzorgsmaatregelen die we hadden getroffen elk ogenblik terugkomen. En Hanne was er dan wel rotsvast van overtuigd dat de oude tuinman niet in onze buurt zou durven komen zolang wij over de flesjes waakten, zelf was ik daar nog niet zo zeker van.

Willem moest je niet onderschatten. Vroeg of laat zou hij meer van zijn Geur van Eeuwigheid nodig heb-